

Predikan

Långfredagen 2017, Markus

Psalmer: 453, 438, 673, 439, 144, 456.

Pär-Magnus Möller

Gud ger oss en historisk händelse, ett drama, som vi kan förstå honom genom. Korset visar att Gud inte skyr något för att vi skall kunna leva med honom. En Gud som låter sig bli till den minste av oss, som låter sig utlämnas till lidande och död i sin strävan efter att vinna våra hjärtan är något världen aldrig tidigare skådat.

På ett sätt ger oss Gud en bild av sig själv som är så lite gudomlig vi kan tänka – han vänder begreppen upp och ned för oss. Efter Jesus söker vi inte Gud bland de höga utan bland de minsta. Vad gör inte det med oss?

Jag tänker att den första församlingen levde i en ständig förundran över det som skedde dessa sista dagar – det är därför de tagit en så stor del av evangeliet. Markus nämner Alexandros och Rufus, två söner till Simon från Kyrene. Kanske var Simon död när evangeliet skrevs, men sönerna verkade församlingen känna. Det var kanske deras berättelse som berättas, den som de säkert många gånger hört Simon berätta.

Vad blev då den första församlingens kännetecken? Jo, de övade sig i att älska varandra och de sökte Gud i samhällets minsta. De första församlingarna bestod av fattiga, utanförsatta... sådana som andra såg som glömda av Gud. Församlingen förstod att så inte var fallet, Gud glömde ingen – Gud gömde sig istället bland de små, bland de fattiga bland de sorgsna.

Jag tror att berättelsen om stjärntydnarnas misstag när de sökte Messias i kungens palats i Jerusalem var något församlingen uppskattade. Ja, så tänkte världens människor – att Gud var de upphöjdas Gud, sa de till varandra. Men församlingen visste bättre: Gud går bara att söka i de små.

De såg att korset var ett tecken på ett nytt rike, en ny tid, en ny verklighet.

Ja, de som stod vid korset förstod förstås inte – de var uppfyllda av rättmätig förfäran. Först efter uppståndelsen förstod de vad som hände på korset. Så måste vi också se på korset – se på det i uppståndelsens ljus.

Ser vi på korset så ser vi att det är en segersymbol – en segersymbol för alla de som här i världen drabbas av sjukdom, fattigdom, utanförskap på olika sätt – Gud är del i våra liv också i svagheten.

Korset delar tiden i en tid före och en tid efter. Tiden före präglades av templets Gud, han som tronade på seraferna, gömd bortom våra blickar, bara nåbar genom översteprästens böner bakom förhänget i templet – eller genom de otaliga offren på tempelgården – liv efter liv som offras för att blidka vredgad, helig Gud.

Efter korset fanns förhänget inte kvar, översteprästens uppdrag försvann snart därefter, offren upphörde – Guds tron var inte längre i det upphöjda himmelska – hans tron fanns nu istället på en avrättningsplats, utanför staden, hans tron var ett kors – en plats där de mest föraktade miste sina liv – en plats där man i förnedring lät fåglar och vilddjur äta på de föraktades kroppar. Där i det mest föraktade, avskyvärda – just där ställer Gud sin tron för att visa att vi måste tänka om – vi måste förstå Gud och oss själva på ett nytt sätt. Guds rike, som nu gestaltas på jorden, var onekligen annorlunda

Gud blir människa för att vi skall bli mänskliga, han bryter ner rädslans och skuldens fängelse så att vi kan bli befriade till att frimodigt älska.

Korset visar helt enkelt vägen till förvandling. Vi måste alla på olika sätt bära Kristi kors så att vi förstår att den börda vi känner är verklig. Det Jesus gjort för oss handlar om det konkreta verkliga livet. Det är ingen andlig ide som skall efterlevas, det är en konkret övning i helgelse.

Frivilliga är vi kallade att gå in i ödmjukhetens och kärlekens efterföljelse – det är korset vi skall bära. Det är en tung vandring vi har att gå, mycket prestige som behöver övervinnas, mycket kamp med den egna personligheten. Vi får ha Simeon från Kyrene som förebild.

Väl framme vid Golgata tar Jesus över och fullbordar allt.

Korset är en fruktansvärd och underbar plats att vila vid. Fruktansvärd eftersom verkligheten om mig själv, min synd, min egoism, min själviskhet uppenbaras – underbar eftersom Jesus där låter oss bli älskade så djupt vi kan, underbar eftersom han genom sin kärlek förvandlar oss till hans likhet – så att vi kan älska som han – så att vi i våra liv kan bli vittnen om det rike som vi kallar Guds rike och som ge frälsning åt alla människor, frid, hopp, shalom.